

מסורת הש"ס

(א) לעיל קד: (ב) לעיל קג:
(ג) שנועות חט: (ועי' בחוס'
ש' ד'ה ראה וקח) עי' ב'
ד'ה ברייתא: (ד) רש"י
(ה) ז"ל ואלו בלא עדים,
(ו) רש"י: (ז) ס"א קסחמטרה
לכני דני רב יצחק
והכתקת לכל בני ישראל
שחמרת קסחמט רבנ' שאני
ומשובת בלדיו ומ"ש בפנים
אט מחי רש"י ועי' רש"י,
(ח) (דף ע"ד:); (ט) ר"א
קסחמטרה: (י) רש"י: (יא)
(כא), (כ) (ד'ה אחר),

תורה אור השלם

1. אם המוצא תמוצא
כידו הנגבה משור עד
המור עד שה חיים שנים
ישלם: שמה כב ג
2. על כל דבר פשע על
שור על המור עד שה
על שלמה על כל אברה
אשר יאמר כי הוא זה
עד האלהים יבא דבר
שניהם אשר ירשנו
אלהים ישלם שנים
לרעה: שמה כב ח

הגהות הב"ח

(ב) נט' אמר ר' לרם
קפחתינהו כפי דני דר:
(ג) נט' אכל אמר ר' לרם:
גבדתי וזל: (ד) דש'
אמר ר' זכנא וני וסי דר
חזקיה: ניב לעיל סוף דף
(ה) ד"ה אמר ר' לרם
נרמי' וזל נרמיס אמר
ר' חמא וני וזל וסי דר
לרמיס וזלמיס חזקיה
קפחתינהו לפני דני דר
עצרת וסיסכמא ורשימא
למי וני וסיסכמא של דר
חזקיהס חלקיה לסיסכמא
דרם וזלמיס וסיסכמא
אמר ר' דש' וזל וסי דר
רמיס אמר ר' לרם וזלמיס
חזקיה (ד) חסכמא קר
וסי (דני) חמא וני וזל
וסיסכמא: (ה) חזקיה
ד"ה אמר ר' לרם
קפחתינהו לפני וסי
שאמרת דר: (ו) באר'
וזהל לפרס אמר ר' לרם
קפחתינהו לפני:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

הודיות. משמע אפילו אתו
פרט למרשיע את עצמו.
נפקא פרט למרשיע את

שלא בבית דין הוה קאי והתנאי אמר לו אין ברברך כלום שכבר הודית מאי לאו תנאי היא האי תנא דאמר שכבר אין לך עדים סבר מודה בקנס ואחר כך באו עדים חייב והאי תנא דאמר שכבר הודית סבר מודה בקנס ואח"כ באו עדים פטור לא דכ"ע מודה בקנס ואח"כ באו עדים פטור ובהא קמיפלגי האי תנא דאמר שכבר אין לך עדים סבר חוץ לב"ד הוה והך תנא דאמר שכבר הודית סבר בבית דין הוה: איתמר מודה בקנס ואח"כ באו עדים רב אמר פטור ושמואל אמר חייב ^א אמר רבא בר אהילאי מאי טעמא דרב יאם המצא בעדים תמצא בדינין פרט למרשיע את עצמו למה לי במאשר ירשיעון נפקא אלא ש"מ מודה בקנס ואח"כ באו עדים פטור ושמואל אמר לך ההוא מכעי ליה לגנב עצמו ^ב כדתנא רבי חזקיה איתיביה רב לשמואל ^ג ראה עדים שממשמשים ובאים ואמר גנבתי אבל לא טבחתי ולא מכרתי אינו משלם אלא קרן אמר ליה הכא במאי עסקינן כגון שחזרו עדים לאחוריהם והא מדתני סיפא רבי אלעזר בר' שמעון אומר יבואו עדים ויעידו מכלל דתנא קמא סבר לא אמר ליה לשמואל לאו איכא ר' אלעזר בר' שמעון דקאי כוותי אנא דאמרי כר' אלעזר בר' שמעון לשמואל ודאי תנאי היא לרב מי לימא תנאי היא אמר לך רב אנא דאמרי אפי' לרבי אלעזר בר' שמעון עד כאן לא קאמר ר' אלעזר בר' שמעון התם אלא משום דקא מודי מחמת ביעתותא דעדים אבל הכא דמודה מעצמו אפי' ר' אלעזר בר' שמעון מודה אמר רב המנונא מסתברא מילתיה דרב ^א באומר גנבתי ובאו עדים שגג פטור שהרי חייב עצמו בקרן אבל אמר לא גנבתי ובאו עדים שגג וחזר ואמר טבחתי ומכרתי ובאו עדים שטבח ומכר חייב ^ב שהרי פטר עצמו מכלום אמר רבא ^ג [קפחתין] לסבי דבי רב דהא רבן גמליאל פוסק עצמו מכלום הוה וקאמר ליה רב חסדא רבא הונא ולא קא משני ליה איתמר נמי אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן גנבתי ובאו עדים שגג פטור

שהרי חייב עצמו בקרן אבל אמר לא (ג) גנב
ובאו עדים שגנב וחזר ואמר טבחתי ומכרתי

ובאו עדים שטבח ומכר חייב שהרי פטר
מתניתין וברייא נמי דיקא מתניתין דת
ומכר ע"פ עד אחד או על פי עצמו מש
תשלומי ארבעה וחמשה למה לי דתני
וטבח [ומכר] על פי עד אחד או על פי

עה.

מורה. והא דאמר נפרק שנועת
 (ג:) דלרבי אלעזר בר' שמעון לא
 דפטור אלא היכא דליכא עדים כלל
 יהי רבא (ס) (ע) קפחת ל'מבי רבי רב.

המדרש שאמר דבר שאינו דהא ר' הונא דיעה מילתיה דרבה גדול ממך אין לו וההיולק וקשה בכלל דוכתי פירין קיפוח לטוב נילוח חסד לקפחני והלכות הן באין צפ' שני דקדושין (ד' ב:) וזנויר (ד' מט:) וכמו קפחניו ונחלתי רבנן סמיכי בעטותא גיטין (נחלתי) ורשב"ס סי' דל"ג אמר ל' רבא אלף אמר רבא קפחתי לטבי דבי רב פירוש נחמתי את רב המנונא והוא סבי דבי רב והוא יודע דביר רב דביר רב הונא שהיה ודע דביר רב המנונא שפון חלקו כמו שחלק הציא רחיה מפ"ק דפסהדרין (ד' ה:) דלמור האם אמרי זי רב רב הונא ופריה והאמר רב הונא אמרי ואלסי קרי אמר סבי דבי רב וקשה שמוקף כאן בפרסם אמר ליה עוד דאין דרך לומר אימנר נמי אמרי שקר אמר דכדרי ועוד דכוחיה דלמור בסמוך ולרב הונא מספא ממני מדברי רב ונראה לפרש אמר ליה רבא (א) קפחתי לטבי דבי רב כלומר אמר ליה רבא לרב המנונא שחלק אמר רב הונא שהיה סבי דבי רב שחלק אל דיע חלקו כאשר חלקם ובסנהדרין ופרס ר"מ אימנר רב המנונא פירוש (א) חיימא אמר רב הונא אמרי זי רב אלף אמר רב המנונא אמרי זי רב יכן משמע דלפי האמת נמי הו אמרי זי רב הונא דבהבדל (ימותו ד' ב:) קלמך זי רב מני רב הונא זי רב הונא אין הלכה קלמך וקובנ' ומוקף שם לפרש דהא דלמור בסנהדרין אימנר רב המנונא דוקא היכא דמוכח היינו היכא דליכא אמר רב הונא אמרי זי רב האם סבי רב המנונא וקשה דא"כ כי קפחתי בסנהדרין שלחו מתם רבי יוסי גר חנינא מחכו עליה וסעברא ר' אלעזר ופריה א שלחו מתם לרבי יוסי גר חנינא מואל כו' ומאי אלף איפוך ה"ל לטעי היכא דמוכח שאני ועוד דלא יתכן כלל שיאמר רב הונא משום רב המנונא שהיה תלמידו תלמידו דמשמע גרס' הדל (פירושו סג.) ואין להאריך כאן בזה:

צרייטא

צִמּוּ מִכֹּל אִמֵּר רַב אִשִּׁי
גִּבּוֹר עַל פִּי שְׁנַיִם וְטַבַּחַ
תְּשִׁלּוּמֵי כֶּפֶל וְאֵינוֹ מִשְׁלֵם
עַל פִּי שְׁנַיִם לִיתָנִי גִּבּוֹר
מִמֶּנּוּ אֵינוֹ מִשְׁלֵם אֶלָּא הֶקְרַן
אֶלָּא

הלכך לפטור עצמו נחמין: למי לא
גנב וטעה ומכר ע"פ עד אחד או
נ"פ עצמו דומיא דעד אחד ולמימר
דעד אחד דא"ג אמו עדים פטור
ומשה לבי אמו סהדי כר' יוחנן:
ה"ג

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מהי פ"ג
מהלכות גיטות הל'
ט סמג עשין עא:

מוסף רש"י

[illegible]